

תת"ע (חיפה) 8081-09-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד לואבנה

תת"ע (חיפה) 8081-09-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד לואבנהשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 8081-09-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד לואבנה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[22.03.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען שלא התייצב לדיון בעניינו כי סבר שהדיונים לא התקיימו בשל מצב החירום והמלחמה. עוד טוען הנאשם כי לא הוזנה בחובת התייצבות בבית המשפט וכן כי לא הוסברו לו משמעויות היעדרותו על ידי השוטר שמסר לו את הדו"ח. בנוסף, טוען הנאשם כי לא הייתה הצדקה להפעלת התנאי בעניינו, שכן התנאי הופעל ממילא בתיק מס' 5813-10-24.

ביום 18.02.25 הוריתי למשיבה להגיש תגובתה, אשר לא התקבלה עד למועד כתיבת שורות אלו.

על אף היעדר תגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי בלבד.

אין בידי לקבל טענת הנאשם כי טעה לחשוב שהדיונים לא מתקיימים עקב מצב החירום. משידע אודות התקיימות דיון בעניינו (ואין חולק כי ידע על כך שכן קיבל את ההזמנה לדיון לידיו), מחובתו להתייצב אלא אם עודכן אחרת. למעשה, הנאשם הניח כי הדיונים לא מתקיימים כסדרם, מבלי שקיבל אף הודעה על כך, והחליט שלא להתייצב על דעת עצמו. ודוק, ככל שסבר שהדיונים לא מתקיימים, היה עליו לפעול ולברר האם כך הדבר. לו היה פועל באופן זה היה מגלה כי הדיון בעניינו מתקיים כסדרו ובמועדו.

בפסיקה נקבע זה מכבר כי שגגה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו "לדיון, ואינה

מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17

מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

אף טענתו של הנאשם כי לא הוזנה בחובת ההתייצבות אין בידי לקבל. ראשית, טענה זו למעשה סותרת את טענתו הראשונה, לפיה סבר לחשוב שהדין לא מתקיים עקב מצב המלחמה. רוצה לומר, לא ברור כיצד טוען הנאשם מחד כי סבר שהדין לא מתקיים ולכן לא התייצב אליו, אך מאידך טוען כי כלל לא ידע שעליו להתייצב. שנית, גם לגופו של עניין, המדובר כאמור בהזמנה לדין שקיבל הנאשם לידו ביום ביצוע העבירה, ועל גביה חתימתו הברורה. כן יצוין כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, ועיון בגיליון הרישום הפלילי שלו מגלה כי אין זו הפעם הראשונה שמקבל הזמנה לדין. משכך, אין זה סביר בעיני שהנאשם טעה לחשוב שאין זו חובתו להתייצב לדין שנקבע בעניינו. זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הנאשם קיבל את פרוטוקול פסק הדין וכן את הודעת הפסילה כבר ביום 02.12.24, ועדין בחר להגיש בקשתו רק ביום 18.02.25 - כחודשיים וחצי לאחר מכן. המדובר בשיהוי אשר די בו כשלעצמו להצדיק דחיית הבקשה. יפים לעניין זה דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת 35639-04-15 (25.5.15): "בסוף דבריי, רואה אני לנכון לשוב ולהדגיש, כי, שמירה על הערוצים הפרוצדורליים והמועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, מקבלת היא משנה תוקף וחשיבות עליונה, עת מדובר ב"משפטי וענייני תעבורה". המדובר הוא בעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים חדים, אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר רק בהתקיים נסיבות מוצדקות, מבוססות ומיוחדות שבכוחן לפרוץ, במידתיות, את המעטפת הדיונית הקבועה בדין. הסרת המחסומים הפרוצדורליים, באופן שאינו מידתי וללא הצדקה, יכולה להביא ל"שטפון" של בקשות שיש בכוחו כדי להציף כל חלקה טובה במישור התעבורתי".

לא למותר לציין כי הנאשם לא מעלה כל טענה נגד העבירה עצמה והרשעתה בה ולכן לא מבסס כל חשש לעיוות דין, לגופו של עניין.

לאור כל האמור לעיל, אין הצדקה לביטול פסק הדין כולו.

על אף האמור, מצאתי לקבל את הבקשה באופן חלקי ולבטל את גזר הדין וזאת ומאחר והתנאי שהופעל בתיק זה אכן הופעל בתיק אחר (תת"ע 5813-10-24). עיון בתיק המקביל מלמד כי גם שם ביקש הנאשם לבטל את פסק הדין מאותם טעמים (לרבות ההפעלה הכפולה), והדבר לכאורה פוגם בעוצמת ובכנות טענתו זו. עם זאת, מאחר ובתיק המקביל ניתנה החלטה סופית הדוחה את הבקשה לביטול פסק הדין, הרי שמעשית התנאי הופעל בתיק זה שלא בסמכות.

לאור האמור אני מבטל את גזר הדין שניתן בהיעדרו של הנאשם ואותו בלבד. למען הסר ספק, הכרעת הדין תמשיך ותעמוד על כנה.

התיק נקבע, לטיעונים לעונש, ליום 7.5.25 בשעה 11:00.

התייצבות הנאשם חובה, אחרת ייפשט בהיעדרו.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אדר תשפ"ה, 22 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.